

derfor at opføre Musæet og Laboratoriet. Spørgsmaalet om Universitetets Formue har jo Nar efter Nar været et staaende Strids- emne mellem Thinget og Regjeringen. Vi ere ikke hidtil naaede til Enighed om, hvorledes Universitetets Formue i Fremtiden skal behandles. Forliget, der sluttedes i Mai 1882, forudsatte som bekjendt, at der senere skulde føres yderligere Forhandlinger og træffes en endelig Afgjørelse. Siden den Tid er der imidlertid ikke sket noget Saadant; Universitetets Formue vinder ind Nar for Nar, og det maa altsaa anses for praktisk fastslaaet, at denne Søerformue ikke skal bevares. Men naar dette er Tilfældet, vil jeg anse det for at være langt fornuftigere uden videre at drage Universitetets Kapitalformue ind i Statskassen. Vi vilde derved faae et langt bedre Overblik; det vilde være den eneste fornuftige Foranstaltning, naar Universitetet alligevel ikke kan bære sig uden et stadig stiggende aarligt Tilskud.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Den ærede Ordfører begyndte med at udtale, at en stor Del af Endringsforslagene, som vare stillede af Flertallet, angik Bevillinger, som i Fjor vare nægtede og i Nar uden anden Motivering end Henvisning til Motiveringen for i Fjor var gjentaget fra Regjeringens Side; han mente, at en saadan Nægtelse maatte betragtes som en Selvfølge, og han henviste i saa Henseende til Indbødningen til Finantsudvalgets Betænkning. Jeg ser ikke rettere end at som Argument for denne Selvfølge, staar der aldeles Intet i Finantsudvalgets Betænkning, den staar erklæret for en Selvfølge og dermed Punktu. Der er jo ingen Tvivl om, at et saadant Argument, ligeoverfor Nødvendigheden af nogle af de af Regjeringen stillede Forslag kan gjøres gjældende, det vil jeg ikke benægte. Ligeoverfor en Del af dem, vilde de samme Grunde fra den ene og den anden Side kunne gjøres gjældende i Nar som i Fjor, men den ærede Ordfører tager Feil, hvis han antager, at dette gjælder dem alle. Der gives Forslag, som ved at udsættes, i og for sig blive langt mere nødvendige det andet Nar end det første. Der gives Forslag, som kunne blive aldeles ubetinget nødvendige, efter at de have været udsatte det ene Nar efter det andet. Hvad nu de fire Forslag om Opsørelsen af Kirker angaar, da skal jeg om dem sige, at det meget bedrøver mig, at man, som det synes, her fra Thingets Side ikke vil fortsætte den Vej, som ellers Administrationen og Bevillingsmyndigheden har været enige om at følge i lange Tider, nemlig, at man hvor der vir-

kelig var Trang tilstede, og hvor der virkelig fra Beboernes Side viser sig Iver og redbon Iver til, ved Bengebidrag at lasse de fornødne Kirkebygninger, som paa mange Steder mangle, da ogsaa vare enige om at yde Bidrag, og det rundelige Bidrag fra Statens Side. Denne Vej synes nu fuldstændigt at skulle forlades. Forbringerne om, at Midlerne hertil ikke skulle tages af Statskassen, men af Præstekaldene, ere for det Første i og for sig uberettigede, og dernæst ere disse Midler, som hidtil ere Afdragene fra Præstekaldene, ikke store nok til at kunne dække Udgifterne. Jeg har den Tro, at det høie Thing ikke i Længden vil kunne modsætte sig Bevillinger af denne Art. Jeg tror, at det høie Thing selv ved at se Forlangender om disse eller andre Bevillinger af samme Art gjentagne i Løbet af nogle Nar nødvendigtvis maa komme til det Resultat, at der maa ogsaa fra Statens Side gjøres Noget paa dette Punkt for denne Sags Skyld. Dermed vil jeg ogsaa forlade dette Spørgsmaal. Det ændrer mig i høi Grad, at Udvalgets Flertal har villet stille Forslag om at ned sætte den forlangte Sum til Gradmaalingen. Jeg maa ganske være enig med de to ærede Talere, der havde Ordet før mig, i, at det er at stille os udenfor den almindelige europæiske Bevægelse paa dette Gebet, Noget, vi ikke kunne være bekjendt, og Noget, vi ikke kunne være tjent med. Det er ikke Tilfældet, som den ærede Ordfører udtalte, at det Præcisionsnivellement, som skulde foretages til næste Nar, først skulde paabegyndes. Sagen er paabegyndt, saaledes som det ærede Udvalg har kunnet se af de fra Ministeriet modtagne Oplysninger i Ministeriets Skrivelse om, hvorledes Udgifterne ere brugte for i Nar. Sagen er i Gang, og den kan efter min Formening ikke standse. Forslaget under Nr. 82 angaar en Ompostering, som jeg indrømmer, at det høie Thing i flere Nar har nægtet, skjøndt der hvert Nar har været stillet det samme Forslag fra Ministeriets Side derom. Jeg kan ikke Andet end foreslaa denne Ompostering, fordi den i og for sig er fornuftig. Det er i og for sig fornuftigt, at Staten betaler disse Censorer deres Reiseomkostninger, Diæter o. s. v. De kunne jo naturligtvis betales som hidtil af det lærde Stolevæsens Budget, men de angaa jo kun det lærde Stolevæsen for en meget ringe Del; den største Del af disse Reiseudgifter og Diæter angaar de private Latin- og Realskoler. Vil man i Anledning af den politisk-finantsielle Situation eller den finantsielt-politiske Situation, hvad man nu vil kalde den, saaledes som den ærede Ordfører udviklede det for os ved Begyndelsen